

POSTANOWIENIE

Dnia 29 lutego 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ryszard Witkowski

w sprawie **R. R.**

skazanego z art. 300 § 3 k.k. i innych

po rozpoznaniu w dniu 29 lutego 2024 r. w Izbie Karnej

na posiedzeniu bez udziału stron w trybie art. 532 § 3 k.p.k.

wniosku obrońcy skazanego

w przedmiocie wstrzymania wykonania wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku

z 1 marca 2023 r. sygn. V Ka 1789/22,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Kartuzach

z 17 grudnia 2021 r. sygn. II K 1015/17,

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*

p o s t a n o w i ł:

**nie uwzględnić wniosku i odmówić wstrzymania wykonania
zaskarżonego kasacją wyroku.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Kartuzach wyrokiem z 17 grudnia 2021 r. sygn. II K 1015/17 uznał R. R. za winnego popełnienia czynów:

- z art. 300 § 1 k.k. i art. 300 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 1 k.k. i za to skazał go, a przy zastosowaniu art. 11 § 3 k.k., na podstawie art. 300 § 3 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności (pkt I wyroku). Ponadto sąd ten, na podstawie art. 41 § 2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec ww. oskarżonego

środek karny w postaci zakazu prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie usług budowlanych i handlowych bądź pozostawania pełnomocnikiem osób taką działalność prowadzących na okres 3 lat (pkt II). Wobec ww. oskarżonego Sąd I instancji orzekł także na podstawie art. 46 § 1 k.k. środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody w całości poprzez indywidualne wskazanie kwot do zapłaty na rzecz konkretnych pokrzywdzonych (pkt III wyroku)

- z art. 300 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to skazał go, a na podstawie art. 300 § 2 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności (pkt IV wyroku). Ponadto, na podstawie art. 41 § 2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec ww. oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie usług budowlanych i handlowych bądź pozostawania pełnomocnikiem osób taką działalność prowadzących na okres 3 lat (pkt V wyroku),

- z art. 301 § 1 k.k., i za to na podstawie art. 301 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności (pkt VI wyroku), zaś na podstawie art. 41 § 2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec ww. oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie usług budowlanych i handlowych bądź pozostawania pełnomocnikiem osób taką działalność prowadzących na okres 2 lat (pkt VII wyroku),

- z art. 77 pkt 2 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości i za to skazał go, a na podstawie art. 77 pkt 2 ww. ustawy wymierzył mu karę grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawkiienne na kwotę 10 złotych (pkt VIII wyroku),

- z art. 77 pkt 2 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości i za to skazał go, a na podstawie art. 77 pkt 2 ww. ustawy w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawkiiennej na kwotę 10 złotych (pkt IX wyroku),

- z art. 77 pkt 1 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości w zw. z art. 12 k.k. i za to skazał go, a na podstawie art. 77 pkt 1 ww. ustawy w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawkiiennej na kwotę 10 złotych (pkt X wyroku).

Ponadto Sąd I instancji na podstawie art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczone wobec ww. oskarżonego w pkt I, IV, i VI wyroku jednostkowe

kary pozbawienia wolności i w ich miejsce orzekł karę łączną 4 lat pozbawienia wolności (pkt XI wyroku). Sąd ten połączył także na podstawie art. 86 § 1 i 2 k.k. orzeczone wobec ww. oskarżonego kary grzywny i w ich miejsce orzekł karę łączną grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej w kwocie 10 złotych (pkt XII wyroku) oraz na podstawie art. 90 § 2 k.k. w zw. z art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczone wobec ww. oskarżonego w pkt II, V i VII jednostkowe środki karne w postaci zakazu prowadzenia działalności gospodarczej i w ich miejsce orzekł łącznie środek karny w postaci zakazu prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie usług budowlanych i handlowych bądź pozostawania pełnomocnikiem osób taką działalność prowadzących w wymiarze 6 lat (pkt XIII wyroku).

Sąd Okręgowy w Gdańsku wyrokiem z 1 marca 2023 r. sygn. V Ka 1789/22 na skutek apelacji oskarżonego i obrońcy zmienił zaskarżone orzeczenie w ten sposób, że:

1. z opisu przypisanego oskarżonemu w pkt I czynu wyeliminował wskazane ustalenia oraz z kwalifikacji prawnej wyeliminował przepis art. 300 § 1 k.k., uchylając rozstrzygnięcie o karze i przepisy stanowiące podstawę jej wymiaru;
2. w pkt IV uchylił rozstrzygnięcie o karze i przepis stanowiący podstawę jej wymiaru;
3. z opisu przypisanego w oskarżonemu w pkt VI czynu wyeliminował wskazane ustalenia faktyczne oraz uchylił rozstrzygnięcie o karze i przepis stanowiący podstawę jej wymiaru;
4. uchylił rozstrzygnięcie z pkt XI o wymierzonej karze łącznej pozbawienia wolności
5. ustalił, iż przypisane ww. oskarżonemu w pkt I, IV i VI czyny stanowią jedno przestępstwo popełnione w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, które zakwalifikował z art. 300 § 3 k.k. w zb. z art. 301 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 300 § 2 k.k., art. 301 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to przy zastosowaniu art. 11 § 3 k.k., na mocy art. 300 § 3 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

6. uchylił rozstrzygnięcia z pkt II, V, VII i XIII i w to miejsce na podstawie art. 41 § 2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie usług budowlanych i handlowych bądź pozostawania pełnomocnikiem osób taką działalność prowadzących na okres 6 lat.

Wobec tego, że w postępowaniu występowali także inni oskarżeni, sąd odwoławczy dokonał także w pkt I ppkt 7-10 swojego orzeczenia zmian obejmujących te osoby, zaś w pozostałej części wyrok utrzymał w mocy (pkt II)

Kasację od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku wywiódł obrońca skazanego, który to zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił

- obrazę art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. oraz
- obrazę art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k.

Podnosząc powyższe zarzuty, obrońca wniósł o uchylenie wyroków Sądów I oraz II instancji w części, w jakiej dotyczą R. R. w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Jednocześnie obrońca wniósł o wstrzymanie wykonania kary pozbawienia wolności.

W odpowiedzi prokurator wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej oraz nieuwzględnienie wniosku o wstrzymanie wykonania kary pozbawienia wolności.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek obrońcy o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją orzeczenia wobec ww. skazanego okazał się bezzasadny.

Zgodnie z art. 532 § 1 k.p.k., w przypadku wniesienia kasacji, Sąd Najwyższy ma możliwość wstrzymania wykonania zaskarżonego tym środkiem orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od ewentualnego rozstrzygnięcia kasacji. Przywołana powyżej regulacja procesowa nie formułuje jednak przesłanek, od których uzależnione jest wstrzymanie wykonalności zaskarżonego kasacją orzeczenia przez Sąd Najwyższy. Mając na uwadze zasadę wynikającą z art. 9 k.k.w. niezwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń, nie ulega wątpliwości, iż możliwość, o której mowa w art. 532 § 1 k.p.k., odnosi się do okoliczności o charakterze absolutnie wyjątkowym.

W zakresie możliwości wstrzymania wykonalności prawomocnego orzeczenia Sąd Najwyższy w niniejszym składzie podziela pogląd utrwalony w orzecznictwie, w którego świetle: „wstrzymanie wykonalności prawomocnego orzeczenia ze względu na swoją wyjątkowość powinno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonanie kary przed rozpoznaniem kasacji spowodowałoby dla skazanego zbyt poważne i w zasadzie nieodwracalne następstwa” [postanowienie Sądu Najwyższego (dalej SN) z 23 maja 2022 r. sygn. akt V KK 130/22; podobnie postanowienia SN: z 22 stycznia 2020 r. sygn. akt III KK 5/20; z 18 listopada 2003 r. sygn. akt IV KK 347/03]. Następstwo tego rodzaju mogłoby mieć miejsce w sytuacji, gdy już pobieżna analiza kasacji, nakazuje przewidywać ewentualność jej przyszłego uwzględnienia, czego natomiast autor wniosku w niniejszej sprawie nie wykazał. Sąd Najwyższy zauważa także, iż nadzwyczajny charakter kasacji i związane z nim skutki procesowe zastosowania instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k., czynią wstrzymanie wykonania orzeczenia możliwym, dopiero gdy ewentualność uwzględnienia kasacji jawi się jako wysoce prawdopodobna.

Analiza materiałów postępowania oraz wniosku obrońcy o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją orzeczenia – nie przesądzając w tym miejscu w żadnej mierze końcowej oceny zasadności wniesionych kasacji – w ocenie Sądu Najwyższego w niniejszym składzie, nie prowadzi do stwierdzenia okoliczności, które uzasadniałyby wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji.

[PGW]

[ał]